

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727668032/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Kraft

I Henriks værelse stod der to ure og snakkede ustanseligt med hinanden; det ene var en høj, kantet bornholmer, der fulgte med tiden i afmålte, konservative dik, det andet var et lille rundt, iltet vækkeur, en radikal hurtigdikker, der gjerne vilde lidt forud for tiden. Når Henrik faldt i søvn om aftenen, var de to ure det sidste, han hørte, og de kunde undertiden gå med ind i drømmen og blie til to, der skændtes; den ene sa bare: nå—nå—nå—nå i dump bas, den anden talte i klinger diskant og fik dikket en hel mængde af sig i en fart, uden dog at bringe den store, fornuftige ud af fatningen. Men om morgenen, når klokken gik til seks, hade den lille sit store øjeblik. Først gav bornholmeren et forberedende hik; derefter blev de ved med hver sin snak i nogen tid, og klokken var endnu ikke på slaget, men så kunde vækkeren ikke længere holde på sit, den spruttede løs i en to minutters kimen, indtil bornholmeren begyndte at sæerre som en hveps under en avis og forkyndte den rigtige tid med seks værdige slag.

Henrik vågnede op og så ud efter været, det var den ønskeligste majmorgen. Han trak knæerne op til brystet, stemmede fødderne mod lagen og

overdyne, og med en rask strækning kastede han det hele ud over fodenden af sengen. Så sprang han selv den samme vej og dalede i en stor bue ned på dynen. Vinduerne måtte op, for Henriks hvidhårede hoved og hvidskjortede overkrop skulde straks ud i solskinnet og morgenluften, indtil han foreløbig havde fået nok og kunde begynde toilettet. Sinkballen blev halet ud og svampen hentet fra servanten. Han havde den ide, at stedet omkring mellemgulvet skulde blødes først, derefter blev den øvrige krop vædet, for at vandet skulde falde bedre til, og så kom det rigtige øjeblik med karaffen i nakken; vandet spændte sig over huden som et koldt trikot, dog måtte siderne, fra armhulerne at regne, ha en særlig omgang, for dær vilde vandet ikke ind ellers. Da så badehåndklædet var brugt, kom turen til håndvægtene, de blev jaget omkring i underlige buer af to stærke hænder, indtil det blev for varmt; så gik håndvægtene i gulvet med en behersket buldren og fik hver sit spark af en nøgen fod, den ene flygtede ind under sengen, og den anden brasede på et skrivebordsben. Henrik satte sig ned i dynen og begyndte en yderst grundig undersøgelse af sine tæer; de var sgu ikke synderlig græske, syntes han, når man sammenlignede dem med de klassiske statuer. Lilletåen var væmmelig oppustet på midten og tilskåret i spidsen, med et ynkeligt stykke flis af en negl; de to næste tæer havde form som kogte rejer og pukler på ryggen men den store tå, det er en karl, den lar sig ikke klemme eller krumme, Henrik havde megen sympati for den store tå.